

Csukás István • Sajdik Ferenc

POM POM

meséi

Civakodó Cipőikrek

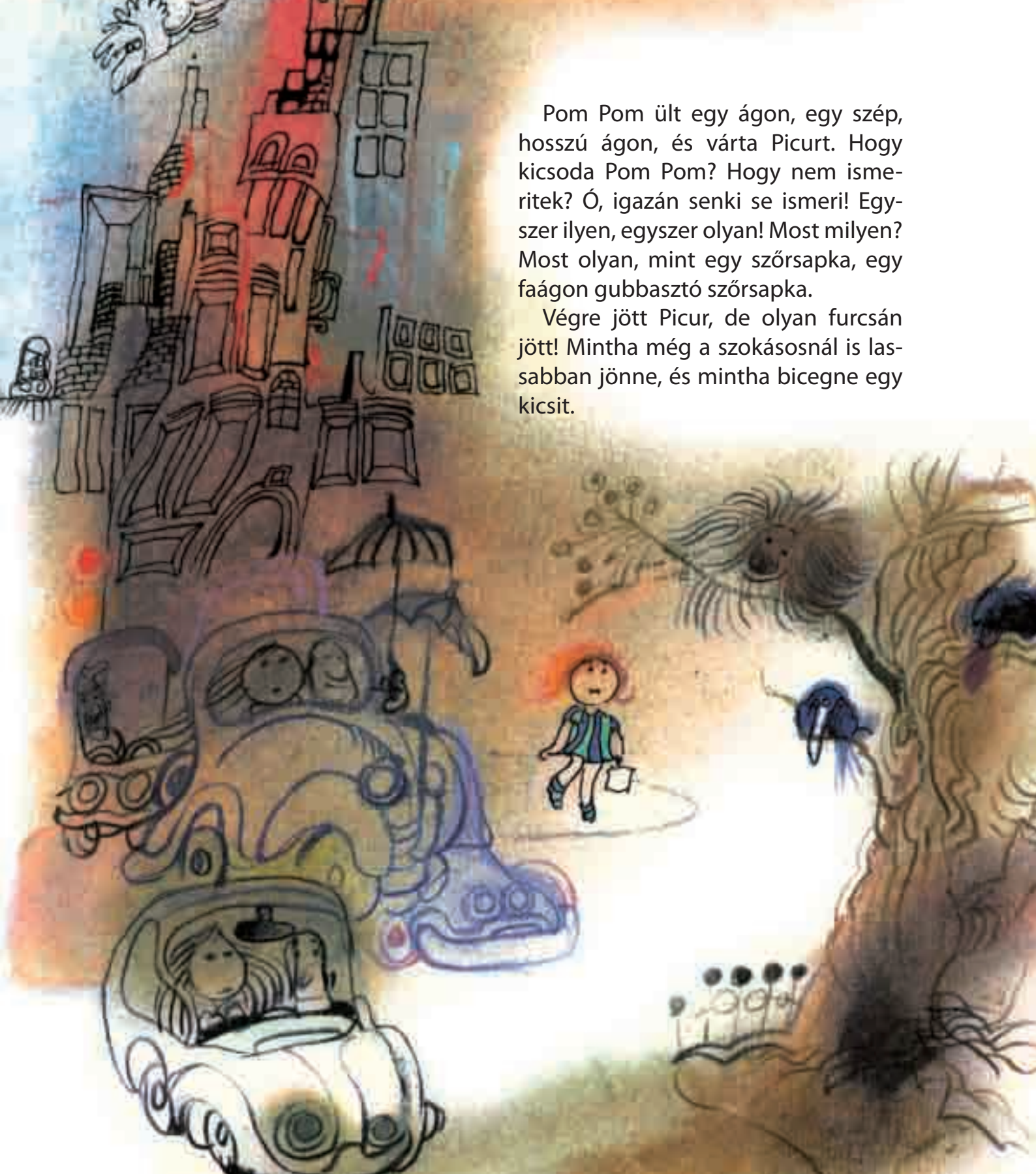
CSUKÁS ISTVÁN – SAJDIK FERENC

POM POM MESÉI

CIVAKODÓ
CIPŐIKREK

 Könyvmolyképző Kiadó

Pom Pom ült egy ágon, egy szép, hosszú ágon, és várta Picurt. Hogy kicsoda Pom Pom? Hogy nem ismeritek? Ó, igazán senki se ismeri! Egyszer ilyen, egyszer olyan! Most milyen? Most olyan, mint egy szőrsapka, egy faágon gubbasztó szőrsapka.

Végre jött Picur, de olyan furcsán jött! Mintha még a szokásosnál is lassabban jönne, és mintha bicegne egy kicsit.

Pom Pom türelmetlenül várta, hogy Picur odabicegjen a fa alá, majd mikor végre odaért, nagyot köszönt neki.

– Szia, Picur! Már azt hittem, sose érsz ide! Mi van veled?

Picur sértődött és neheztelő hangon szólt Pom Pomnak:

– Szia. Nem látsz semmit? Nem veszel észre semmit?

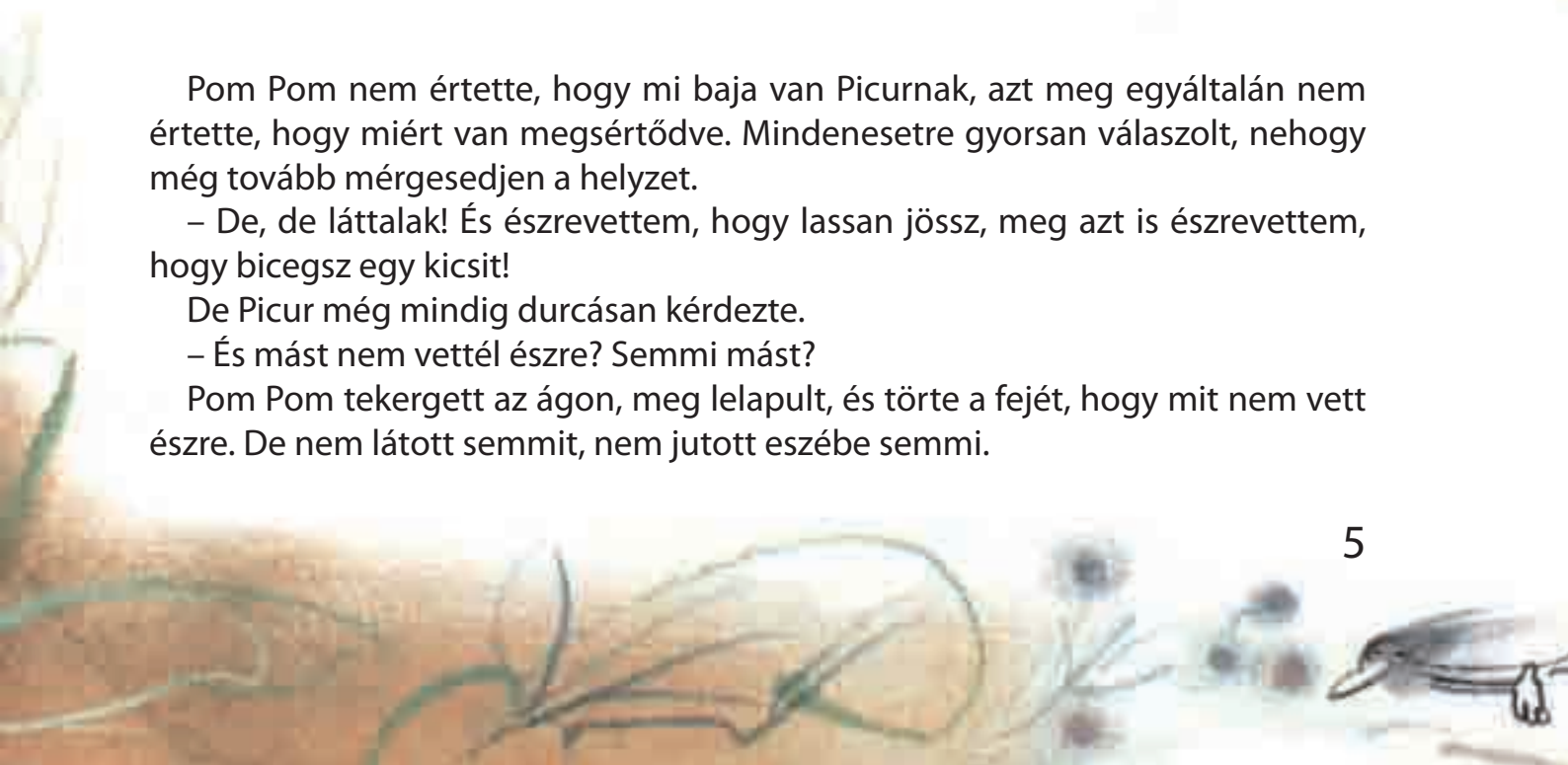
Pom Pom nem értette, hogy mi baja van Picurnak, azt meg egyáltalán nem értette, hogy miért van megsértődve. Mindenesetre gyorsan válaszolt, nehogy még tovább mérgesedjen a helyzet.

– De, de láttalak! És észrevettem, hogy lassan jössz, meg azt is észrevettem, hogy bicegsz egy kicsit!

De Picur még mindig durcásan kérdezte.

– És mást nem vettél észre? Semmi mást?

Pom Pom tekergett az ágon, meg lelapult, és törte a fejét, hogy mit nem vett észre. De nem látott semmit, nem jutott eszébe semmi.

Picur perdült egyet a sarkán, meg illegett és billegett, majd újra felszólt az ágra:

– Na? Még most sem?!

Pom Pom tanácstalanul ráncolta a homlokát, széttárta a karját, meresztette a szemét, de minden hiába! Végül feladta.

– Szabad a gazda! Mondd meg!

Picur toppantott egyet, s mérgesen nézett Pom Pomra.

– Pedig majd kiszúrja a szemed! És ezért forogtam, és ezért billegetem. Tegnap volt a születésnapom, és ezt a gyönyörű cipőt kaptam ajándékba. És te észre sem vetted, és rá se fütytyentettél, még azt se mondtad, hogy ó! Vagy hogy hű! Vagy hogy nahát!

Pom Pom elszégyellte magát.

– Ne haragudj! Ma nagyon vaksi vagyok. De most már látom. És igazán gyönyörű! És fütty, milyen gyönyörű! És ó, be gyönyörű! És hű, de szép! És na hát, hogy milyen pompás cipő!

Pom Pom füttyögött meg ózott meg hőzött meg nahátozott! Meg ugrált közben az ágon.

Picur lassan megengesztelődött, s rámosolygott Pom Pomra.

– Köszönöm. Igazán tetszik?

Pom Pom bólogatott.

– Igazán! És miért bicegsz?

Picur újra elkomorodott, meg felhős lett az arca, és felsóhajtott.

– Mert szorít! Ha állok, akkor semmi baj, de ha megyek, akkor szorít. Azért bicegek. És azért megyek lassan, mert nem tudom pontosan, hogy melyik szorít. Néha a jobb, néha a bal! Néha meg egyszerre mind a kettő!

Pom Pom felsóhajtott.

– Hajajajaj! Néha a jobb, néha a bal! Ez pontosan olyan eset, mint ami a Civakodó Cipőikrekkal történt.

Picur abbahagyta a sóhajtozást, kíváncsian kérdezte:

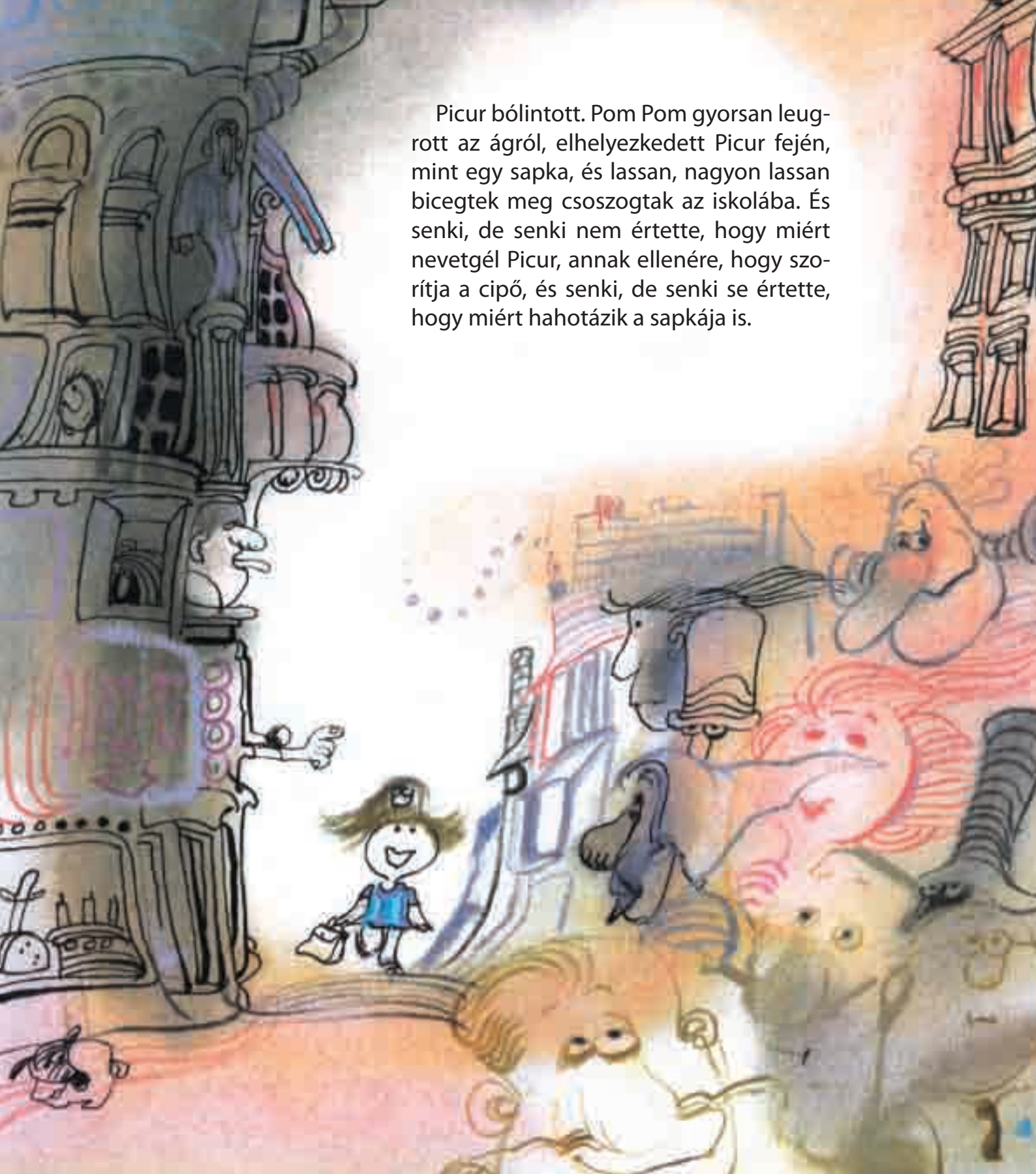
– Mi történt a Civakodó Cipőikrekkel?

Pom Pom pislogott, meg a torkát köszörlölte, majd így szólt:

– Elkísérhetlek? Majd lassan bicegünk meg csoszogunk, és közben elmesélem!

Picur bólintott. Pom Pom gyorsan leugrott az ágról, elhelyezkedett Picur fején, mint egy sapka, és lassan, nagyon lassan bicegtek meg csoszogtak az iskolába. És senki, de senki nem értette, hogy miért nevetgél Picur, annak ellenére, hogy szorítja a cipő, és senki, de senki se értette, hogy miért hahotázik a sapkája is.

– Az egész Gombóc Artúrral, a dagadt madárral kezdődött! – mondta Pom Pom, és felemelte az ujját. – Minden jó történet Gombóc Artúrral kezdődik. Vagyis Gombóc Artúr megint elnézte a naptárt, s mire elindult volna Afrikába, már lekésett minden járművet. Bánatosan nézett az utolsó hajó után.

– Lőtték az afrikai utazásnak! – morogta. – Hacsak nem úszok odáig! Brrr! Mi vagyok én? Kacsa? Avagy hal? Avagy gumicsónak? Nem, nem! Én nem szeretek úszkálni összevissza! Így hát, ha mindent meghányok-vetek, mi marad? Maradok én, itt a parton. A tél meg jön a nyakamba! Brrr!

